

τρώγει τὸ πτώμα ἀφ' οὗ ἀφαίρεσθαι τὴν ζωὴν. Ἡ εὐαίσθητος
κείνη ὑπαρξίς ἀποβαίνει ἀποτρόπαιόν τι ὄν τὴν ἐξόντωνσιν
χαζόμενον μόνον. Ὅχι, προχωρήσωμεν καὶ μακρόθεν ἰδωμεν
βδελγρὸν αὐτῆς πρόσωπον ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ.

Προσῆλθεν ὁ Ἀγαμέμνων διὰ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς
δύτητος τῆς Ἑκάβης πρὸς παραλαβὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.
Καὶ ἐξηγεῖται ἡ δυστυχὴς τότε, καὶ λέγει τὸ δεινὸν τὸ ὅτι
τὴν πλῆττει, καὶ ἰκετεύει αὐτὸν, καὶ παρακαλεῖ νὰ μείνῃ
νεκρὸν τῆς Πολυξένης ἵνα μὲ τὸ τοῦ Πολυδώρου συνταφῇ.
Ζητεῖ παρ' αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου. Ἀλλ' ἐκεῖνος
στάζει καὶ ἀποποιεῖται νὰ παραδειγματίσῃ τὸν κακοῦργον
φανῶς, φοβεῖται τὸν στρατὸν φίλον ὄντα ἐκείνου. Ἡ Ἑκάβη
ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ἑλλήνων συνδιαλέξει φιλοστον
Ὅμιλεϊ πρὸς αὐτὸν περὶ δούλων, περὶ δικαιοσύνης τῶν θεῶν
περὶ τῆς οἰκτρᾶς αὐτῆς καταστάσεως. . . . ἄλλ' ὁ Ἀγαμέμνων
κρυφὸν συμβοηθὸν παρέχει ἑαυτὸν μόνον. Πλὴν ἡ ἐκδίκησις
κοχλάζει εἰς τὰ στήθη τῆς γηραιᾶς Ἑκάβης, μόνη ἀπορροῶν
νὰ φονεύσῃ τὸν φονέα τοῦ υἱοῦ της. Καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἀπορροῶν
χόμενος ἀναγκάζεται νὰ ἀναφωνήσῃ

πάσι γὰρ κοινὸν τόδε

ἰδίᾳ θ' ἐκάστῳ καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν

κακὸν τι πάσχειν, τὸν δὲ χρηστὸν εὐτυχεῖν.

Λόγιον τὸ ὅποιον ἐμπνέει πεποιθήσιν εἰς ἀνώτερόν τι ὄν
βλέπον καὶ προνοοῦν περὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Καὶ ἄλλῃθις,
πομεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι τοὺς ἀσεβεῖς τιμωρουμένους, καὶ
δαιμονοῦντας. Αἱ Ἑρυνίαι εἶναι αἱ καταδιώκουσαι τοὺς ἀσεβεῖς.
Κ' ἐντὸς ὀλίγου θέλει λάβει τὴν ἐφαρμογὴν τὴν δικαίαν. Μὴ
δὲν κατεστράφη ἡ Τροία διὰ τὴν παρεκτροπὴν τῶν τέκνων
Πόσον συγκινητικὸν εἶναι τὸ ἄσμα τοῦ χοροῦ, τὸ ὅποιον
ἔχει τὴν μὴ ὑπάρχουσαν πατρίδα, τὴν εὐτυχίαν, τὴν εὐδαιμονίαν
νίαν τὴν ἀποπτάσαν·

οὐ μὲν ὦ πατρίς Ἰλιάς,

τῶν ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξει·